

щи много пѣтя по мрѣкнало. Наумилъ си да го изварди добрѣ и да го оплаше една вѣчерь както трѣба, че да има сетнѣ съ какво да са смѣй. Той бѣше научилъ безъ четъ игри, знаеше и на кокили да ходи. Като са смрѣкнало една вѣчерь, той са покачя на кокилитѣ си, обвива са отъ главата до ходилата на кокилитѣ съ единъ дългъ чершавъ, налага рунтавъ калпакъ, на който былъ закачилъ лѣсича опашка; и натъкменъ съ туй самодивско облѣкло скрылъ са задъ пѣтнитѣ врата да чака брата си. Братъ му са връщаль отъ даскаловы си радостливъ и излека си тананикалъ една пѣсенчица на хоро. Щомъ влѣзаль въ къщи и престѣпилъ петъ, шесть стѣпки въ двора, чюль, че нещо трспа задъ него. Обръща са и вижда едно голѣмо бѣло чюдовище, че се крачи къмъ него, мандахара съ рѣцѣ, и наближава да го натисне. Славе го обзема изведнажъ голѣмъ страхъ; сѣкашь че въ сърцето му стрѣла са забыла, поурава по очи, тѣркулява са на земята и са забравя. Рале, който не былъ размыслилъ какво може да са случи отъ таквази шега лудешка, слѣзва тутакси отъ кокилитѣ, разхвърлюва си сичкытѣ плашила и са хвърля при брата си, като хваналь да го выка, да го милва и да са мѣче да го свѣстява. Затичатъ са родителитѣ му и спо-